Torun [1]

Wysłane przez admin w ndz., 2016-04-10 22:40
[2]
[3]

Toruń – miasto z 207 tys. mieszkańców, samorządowa stolica województwa kujawsko – pomorskiego, położone nad Wisłą. Siedziba Sejmiku samorządowego oraz Marszałka Województwa Kujawsko – Pomorskiego.

Historia Toruń | **Zwiedzanie Torunia** | **Galeria zdjęć Toruń** [4] | **Historia Torunia pobierz mp3** [5] | **Zwiedzanie Torunia część pierwsza pobierz mp3** [6] | **Zwiedzanie Torunia część druga pobierz mp3** [7]

[1]Historia Torunia

Zostało lokowane w 1233 roku przez wielkiego mistrza krzyżackiego Hermana von Salza [8] i mistrza Hermana Balk [9]. Pierwotnie miasto otaczały drewniano – ziemne fortyfikacje, które od połowy XIII wieku zaczęto zastępować systemem murów obronnych z bramami i basztami. Z tego okresu pochodzi zamek krzyżacki, siedziba komtura. W 1264 prawa miejskie otrzymała rozwijająca się obok Starego miasta, osada rzemieślnicza zwana Nowym Miastem.

Korzystne usytuowanie na szlakach komunikacyjnych lądowych i wodnych sprzyjało wzmożonym kontaktom kupieckim. Torunianie handlowali z Anglią, Danią, Flandrią, Lubeką Rusią oraz Śląskiem, a kontakty te znacznie ułatwiała, od końca XIII wieku przynależność miasta do Związku Hanzeatyckiego. Do głównych towarów handlowych należały: zboże, sukno, płótno, śledzie, sól i wino. Bogactwo miasta odzwierciedlają wznoszone w tym okresie budowle: świątynie, spichlerze, kamienice i pałace.

Opozycja anty krzyżacka doprowadziła do powstania Związku Miast Pruskich. Działania związkowców

doprowadziły w dniu 8 lutego 1454 do wypowiedzenia posłuszeństwa Krzyżakom przez mieszczan toruńskich, którzy zburzyli zamek. Rozpoczęła się wojna trzynastoletnia. W tym samym roku król Kazimierz Jagiellończyk przyłączył Prusy Królewskie do Korony Polskiej. Ostatecznie miasto przeszło pod opiekę króla polskiego po zakończeniu wojny trzynastoletniej w 1466 roku, kiedy to w toruńskim Dworze Artusa został podpisany II pokój toruński.

W następnych wiekach Toruń kilkakrotnie był oblegany przez wojska szwedzkie. Największe zniszczenia miasto odniosło podczas „potopu szwedzkiego" w 1655 roku oraz podczas wojny północnej w 1703 roku. W 1772 po I rozbiorze miasto pozostało w granicach Polski, ale zostało odcięte od swoich posiadłości ziemskich, co powodowało jego upadek gospodarczy. Postanowieniem II rozbioru miasto zostało włączone do Prus. W 1809 roku miasto przez kilkanaście dni było stolicą Księstwa Warszawskiego. W 1815 roku na mocy ustaleń Kongresu Wiedeńskiego miasto pozostało pod władzą pruską. Rozpoczął się okres intensywnej przebudowy miasta. W latach 1878 – 1892 wybudowano potężny pierścień 15 fortów artyleryjskich tworząc nowoczesną artyleryjską Twierdzę Toruń.

W 1920 roku do miasta wkroczyły oddziały Wojska Polskiego. Toruń stał się stolicą województwa pomorskiego, co znacząco wpłynęło na rozwój przemysłowy, społeczny i kulturalny miasta. Powstała tu m.in. pierwsza polska szkoła kształcąca oficerów marynarki wojennej. W latach 1975 – 1998 Toruń był stolicą województwa toruńskiego. W Toruniu działają teatry, Toruńska Orkiestra Symfoniczna i Planetarium, organizowane są festiwale teatralne (m.in. Kontakt i Teatrów Lalek) i muzyczne (m.in. Probaltica i Song of Songs Festival), często o charakterze międzynarodowym. W 1997 starówka toruńska została wpisana na listę światowego dziedzictwa UNESCO. Utworzony w 1945 roku w Toruniu Uniwersytet Mikołaja Kopernika, nawiązujący do tradycji Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie, jest dziś jedną z największych i najbardziej prestiżowych polskich uczelni.

zobacz także: Powrót Mikołaja Kopernika do Torunia.

[10]

[1]Zwiedzanie Torunia

Wycieczkę po zabytkowym Toruniu rozpoczynamy spod Biura Obsługi Ruchu Turystycznego PTTK [11] przy pl. Rapackiego. Idziemy ul. Fosą Staromiejską w lewo, przecinamy ul. Kopernika i wchodzimy na ul. Pod Krzywą Wieżą. Po prawej stronie rozpoczyna się linia średniowiecznych murów obronnych opasujących miasto od południa czyli od strony Wisły. Budowę murów obronnych kamienno – ceglanych rozpoczęto od połowy XIII wieku i kontynuowano do końca wieku. Z tego okresu pochodzi najstarszy fragment murów obronnych miasta znajdujący się u wylotu ulicy M. Kopernika. Podwyższanie murów rozpoczęto w XV wieku. W roku 1429 zbudowano potężny barbakan, połączony długą szyją z Bramą Starotoruńską. Taki sam barbakan wzniesiono w 1450 roku, u wylotu ulicy Chełmińskiej przy Bramie Chełmińskiej. Od strony lądu miasto opasały podwójne mury, dodatkowo ich walory obronne wzmocniono mokrą fosę, natomiast od strony Wisły mury były pojedyncze. Mury posiadały 4 – 8,5 metrów wysokości i 0,9 – 2,2 metrów szerokości. Stare i Nowe Miasto były opasane niezależnymi od siebie murami, w których znajdowało się łącznie 11 bram miejskich (przetrwały tylko: Brama Mostowa [12], Brama Żeglarska [13] i Brama Klasztorna [14]) oraz prawdopodobnie 54 baszty (przetrwało tylko 9 z nich: najsłynniejsza Krzywa Wieża, najstarsza Wartownia oraz Gołębnik, Żuraw, Monstrancja, Koci Łeb i 3 bezimienne).

Średniowieczne mury miasta, bramy i baszty są nocą podświetlane, co podkreśla i uwydatnia walory gotyckich murów, a także tworzy specyficzną i osobliwą aurę tajemniczości. Na zakręcie ulicy po jej prawej stronie dawna baszta miejska, znana wszystkim jako Krzywa Wieża z XIV wieku. Początkowo od strony miasta nie miała ściany, dobudowano ją dopiero w XIX wieku, wtedy też przystosowano basztę do celów mieszkalnych. Baszta wznosi się na miękkim podłożu i przez lata pochylała się, aż stanęła na stabilnym gruncie. Wysokość wieży od strony ulicy wynosi 15 metrów, od strony Wisły 17 metrów; od pionu jest odchylona o 1,4 metra. Można to sprawdzić stojąc plecami do pochylającej się ściany, bardzo trudno jest utrzymać równowagę. Baszta jest „żelaznym" punktem wycieczek turystycznych, których uczestnicy chętnie słuchają opowieści i legendy, zwłaszcza jednej ... O rycerzu krzyżackim, który wzniósł ją w formie pokuty za złamanie ślubów zakonnych. Młody rycerz krzyżacki wstępując do zakonu rycerskiego składał śluby m.in. pokory, wierności regule zakonnej i czystości. Spodobała się Krzyżakowi piękna mieszczka toruńska, z którą połączyły go więzy miłości. Ktoś z zawistnych mieszczan toruńskich doniósł na rycerza. W ramach zadanej pokuty komtur nakazał wznieść krzywy dom, tak jak był krzywy jego występek. Tyle legenda. Tuż za Krzywą Wieżą bardzo urokliwy zakątek, w którym krzyżują się ulice: Bankowa, Pod Krzywą Wieżą oraz Piekary. Wznoszą się tu spichlerze, łącznie z tym najładniejszym. W Toruniu spichrze były sytuowane od strony Wisły, którą odbywał się głównie transport. Zachowały się spichlerze, położone w południowej części miasta, przy ulicach: Podmurnej, Mostowej, Rabiańskiej, Ciasnej i Piekary. Gotycki spichlerz, przy zbiegu ulic: Piekary i Rabiańskiej jest jednym z najlepiej zachowanych. Zbudowany około roku 1400, posiada oryginalny szczyt schodkowy.

Obok znajduje się spichlerz barokowy z XVII wieku, przeznaczony do przechowywania zboża, o czym świadczą opaski okienne w kształcie worków. Idziemy ul. Bankową, którą dochodzimy do Bramy Św. Ducha zwaną, również Klasztorną z 1 połowy XIV wieku. Wychodzimy na zewnątrz murów, przed nami w dole Bulwar Filadelfijski, schodzący do Wisły. Jedno z ulubionych miejsc spacerowych i rekreacyjnych Torunian i turystów.

Skręcamy w lewo i idziemy wzdłuż gotyckich murów miejskich. Pierwsza po lewej XIV – wieczna baszta obronna to Gołębnik, której nazwa pochodzi z XIX wieku, bowiem w górnej części baszty przetrzymywano w klatkach gołębie pocztowe wykorzystywane przez garnizon pruski. Po prawej stronie na Bulwarze Filadelfijskim została umieszczona łódź motorowa „Katarzynka", która do 2002 roku przewoziła turystów i mieszkańców miasta przez Wisłę. Łódź jako rekwizyt filmowy została wykorzystana podczas kręcenia kultowej komedii „Rejs".

Dochodzimy do Bramy Żeglarskiej z 1 połowy XIV wieku, przebudowanej na początku XIX wieku, spod której można zrobić ładne zdjęcie katedry św. Janów. Na ul. Żeglarskiej, po prawej stronie uwagę zwraca fasada pałacu biskupa Stanisława Dąmbskiego, bogato pokryta stiukiem. Biskup włocławski nabył prywatnie kamienicę w 1691 roku i zamieszkał w niej. Pierwotnie był to budynek gotycki, o czym świadczy zachowany fragment łuku gotyckiego na wysokości I piętra, następnie został przebudowany przez biskupa w stylu barokowym. Od 1945 roku pomieszczenia zajmuje Wydział Sztuk Pięknych UMK.

Idziemy dalej na zewnątrz murów miejskich. U wylotu ul. Łaziennej stała niegdyś Brama Łazienna, której pozostałości mijamy. Dochodzimy do kolejnej baszty z XIV wieku o nazwie Żuraw. Nazwa pochodzi od rodzaju dźwigu towarowego, widocznego, umieszczonego na górnej kondygnacji a służącego transportowi towarów składowanych w sąsiadującym z basztą Spichrzu Szwedzkim. Tuż obok baszty najpiękniejsza Brama Mostowa, która w średniowieczu nosiła nazwę Bramy Promowej lub Dzwonkowej, od zawieszonego dzwonka, który wykorzystywany był przy otwieraniu i zamykaniu bramy. Została zbudowana w 1432 roku przez mistrza Hansa Gotlanda. Przedłużeniem bramy od miasta był drewniany most na Wiśle. Most został zbudowany w latach 1497 – 1500 i był przez długi czas drugim po krakowskim moście na rzece. Na chwilę wchodzimy przez bramę na ul. Mostową.

Po lewej stronie zwalisty budynek Spichrza Szwedzkiego z 1719 roku, wykorzystany obecnie na działalność hotelowo – gastronomiczną. Wracamy za bramę, z której skręcamy w lewo, wchodząc w międzymurze. Po lewej stronie nad murami zespolone ze sobą baszta Wartownia i Dwór Mieszczański. Dwór Mieszczański zbudowany w 1489 roku był letnią siedzibą Bractwa św. Jerzego. Został wzniesiony z wykorzystaniem rozbiórkowej cegły z terenu zamku krzyżackiego. Bractwu służył do 1882 roku, potem został przebudowany. Do budynku przylega najstarsza toruńska baszta Wartownia pochodząca z XIII wieku. W obiekcie funkcjonują Związek Miast Nadwiślańskich oraz Towarzystwo Współpracy z Miastami Bliźniaczymi Torunia.

Dalej dochodzimy do ruin zamku krzyżackiego [15]. Obchodzimy ruiny dookoła, najpierw przechodząc pod gankiem sanitarnym łączącym zamek z wieżą sanitarną zwaną Danskerem lub Gdaniskiem, potem przez gotycką bramę zamkową. Po prawej stronie nad Strugą Toruńską znajduje się zespół dawnych młynów zamkowych, zaadaptowanych na usługi hotelowo – gastronomiczne. Po lewej stronie usytuowane są ruiny dawnego zamku, udostępnione do zwiedzania. Zamek na wzgórzu nadwiślańskim, wkrótce po przybyciu na ziemię chełmińską zbudowali Krzyżacy. Po lokacji Torunia natychmiast rozpoczęli budowę drewniano – ziemnych fortyfikacji obronnych, które w 2 połowie XIII wieku stopniowo zaczęto zastępować formą kamienno – ceglaną. Budowę zamku zakończono około 1300 roku. W ciągu XIV wieku zamek podlegał stałej rozbudowie. Został wzniesiony na nietypowym planie – zamkniętej podkowy. Składał się z trzech części: zamku górnego, międzymurza i przedzamcza. Zamek główny posiadał kilkukondygnacjowy dwuskrzydłowy budynek, dziedziniec z ośmioboczną wieżą od północy i bramę wjazdową od zachodu. Od wschodu do zamku przylegała wieża sanitarna zwana Danskerem. Przedzamcze funkcjonowało jako zaplecze gospodarcze dla zamku, na którym znajdowały się: spichlerze, młyny, piekarnie, browar, stawy rybne, magazyny, stajnie, kuźnie a także mennica, w której Krzyżacy bili własną monetę. W lutym 1454 roku wybuchło powstanie antykrzyżackie (wojna trzynastoletnia) kierowane przez Związek Miast Pruskich. Zamek

krzyżacki został zniszczony przez mieszczan toruńskich. Według legendy załoga zamku została zdradzona przez kucharza Jordana, który umożliwił zdobycie a następnie zniszczenie zamku. Od tego czasu zamek pozostaje w ruinie. Przy pamiątkowej tablicy związanej ze zburzeniem zamku krzyżackiego w 1454 roku schodzimy po schodkach do dawnej fosy, rozdzielającej zamek od Starego Miasta. Przechodzimy ją poprzecznie i po schodkach wspinamy się na drugą stronę.

Po przejściu linii murów miejskich, znajdziemy się na ul. Podmurnej. W średniowieczu biegnąca przy murach ulica rozdzielała dwa istniejące obok siebie miasta: Stare i Nowe Miasto, które w 1454 roku połączył król Kazimierz Jagiellończyk. Z ul. Podmurnej na Mostową przechodzimy „najciaśniejszą" ulicą Torunia – Ciasną. Przy rogu ul. Mostowej i Ciasnej, po prawej stronie pod nr 14 pałac Fengerów, w którym w 1742 roku urodził się Samuel Fryderyk Skarbek oraz w którym w 1825 roku przebywał młody Fryderyk Chopin. Te szczegóły znajdziemy na umieszczonych na elewacji pamiątkowych tablicach. Dalej ul. Ciasną dochodzimy do ul. Łaziennej. Wcześniej po prawej stronie pod nr 4 – 6 zespół barokowych spichrzy z XVII wieku. Przy rogu ul. Ciasnej i Łaziennej pod nr 16 tzw. Czerwony Spichlerz lub Dom Eskenów. Jest to dawna gotycka kamienica z końca XIV wieku, przebudowana w 1590 roku na renesansową. Z tego okresu pochodzi piękny portal wejściowy wykonany w piaskowcu. W 1 połowie XIX wieku kamienicę ponownie przebudowano. Wnętrza wykorzystane przez Oddział Historii i Archeologii – Muzeum Okręgowego. Na przeciwległym narożniku wznosi się potężny gmach dawnego Gimnazjum Jezuickiego z XVII wieku, przebudowany w okresie XIX wieku. W średniowieczu w tym miejscu funkcjonowała Szkoła Staromiejska, do której uczęszczał Mikołaj Kopernik.

[1]

Na ul. Łaziennej skręcamy w prawo, dochodząc do ul. Kopernika, w którą skręcamy. Po lewej stronie towarzyszy nam strzelista bryła katedry św. Janów. Bazylika katedralna św. Jana Chrzciciela i św. Jana Ewangelisty należy do najstarszych budowli sakralnych na ziemi chełmińskiej. Budowę rozpoczęto w połowie XIII wieku od prezbiterium. W końcu XIII wieku rozbudowano kościół o korpus główny i zakrystię. Kaplice północne zbudowano około 1369 roku, a południowe około 1400 roku. W prezbiterium katedry znajdują się wspaniałe malowidła z XIV i XV wieku oraz unikalna płyta brązowa z około 1360 roku, upamiętniająca małżonków von Soest. Najstarsze w kraju popiersie Mikołaja Kopernika, pochodzi z 1766 roku, umieszczone zostało w kaplicy Kopernikańskiej, w której został ochrzczony Kopernik. Wieża była budowana w latach 1371 – 1433. Od strony południowej umieszczona jest tarcza zegara „Flisaczego". Zegar posiada jedną wskazówkę, którą nazwano „Palcem Bożym". Na wieży jest zawieszony dzwon Tuba Dei (Trąba Boża) o średnicy 2,27 m i wadze 7238 kg odlany w 1500 roku. Jest drugim co do wielkości i najstarszym z wielkich średniowiecznych dzwonów w Polsce.

Przecinamy ul. Żeglarską, nadal idąc ul. Kopernika. Wkrótce po lewej stronie dochodzimy do 3 kamienic z gotyckimi elewacjami. Pod nr 17 znajduje się jeden z najbardziej znanych obiektów Torunia – Dom Kopernika, miejsce jego urodzin. Rodzina Koperników w 2 połowie XV wieku nabyła kamienicę

kupiecką, w której 19 lutego 1473 roku przybył na świat najznamienitszy Torunianin. Kamienica pochodzi z XV wieku, na przestrzeni wieków była kilkakrotnie przebudowywana. W latach 60 - tych XX wieku, została odrestaurowana i doprowadzona do stanu z epoki Mikołaja Kopernika. Zrekonstruowano szczyt schodkowy i odnowiono fasadę z zachowanymi malowidłami. Przy okazji odnowiono sąsiednią kamienicę nr 15. W sąsiadujących ze sobą kamienicach umieszczono Muzeum Kopernika, w którym zgromadzono kopie dzieła Wielkiego Astronoma „O Obrotach Sfer Niebieskich", faksymilia, obrazy, monety, kopie instrumentów astronomicznych oraz inne pamiątki. Ponadto w Domu Kopernika eksponowane są medale i znaczki z różnych stron świata, wydane z okazji uroczystości jubileuszowych ku czci Torunianina. W oficynie domu Mikołaja Kopernika znajduje się makieta średniowiecznego Torunia z komentarzem w wielu językach. Opuszczamy muzeum i na najbliższym skrzyżowaniu z ul. Ducha Św. skręcamy w prawo i na jej końcu jeszcze raz w prawo.

Wychodzimy na Rynek Staromiejski. Jego centrum zajmuje jeden z największych gotyckich ratuszów w Polsce. Okazała i oryginalna czworoboczna bryła ratusza z dziedzińcem w środku i wysoką 40 metrową wieżą zachwyca swoim wyglądem. Początki ratusza wiążą się z budową wieży w 1247 roku oraz budową około 1250 roku hali targowo – sukienniczej. Pierwotny budynek ratusza został wzniesiony w 1279 roku. Od początku XIV wieku budynek ratusza był systematycznie rozbudowywany, aż w końcu XIV wieku uzyskał obecną formę. W roku 1385 podwyższono wieżę do obecnej wysokości. Na wieży były zawieszone dwa dzwony, które obwieszczały mieszkańcom otwarcie bram miejskich o godz. 6.00 oraz ich zamknięcie o godz. 22.00. Za rządów burmistrza Henryka Strobanda w 1603 roku wieżę ratuszową zwieńczono renesansowym hełmem, ozdobiono szczyty fasad oraz umieszczono w 4 narożnikach renesansowe wieżyczki. Zmiany w duchu renesansu poczyniono we wnętrzach ratuszowych m.in. wprowadzając renesansowe portale, kominki oraz malowidła. 100 lat później ratusz został ostrzelany przez Szwedów, w wyniku czego spłonął. Zniszczeniu uległy wnętrza i nade wszystko archiwum miasta i Prus Królewskich. Zniszczeniu uległy wnętrza i cenne archiwum Prus Królewskich. Odbudowę zniszczonego ratusza przeprowadzono w latach 1722 – 1738. Pomieszczenia ratusza na przestrzeni wieków pełniły różne funkcje, znajdowały się w nim m.in. kancelaria miasta, izba sądu, areszt, waga miejska, piwnice z winami, ławy chlebowe i sukiennicze oraz reprezentacyjne sale znane jako: Królewska, Radziecka (Senatu) oraz Mieszczańska (Wielka). W dniu 17 czerwca 1501 roku w Sali Królewskiej zmarł król Jan Olbracht. Po II wojnie światowej pomieszczenia ratusza zostały wykorzystane na wspaniałe zbiory: sztuki sakralnej, rzemiosła artystycznego, portretów mieszczańskich, sarmackich oraz królewskich należących do Muzeum Okręgowego w Toruniu.

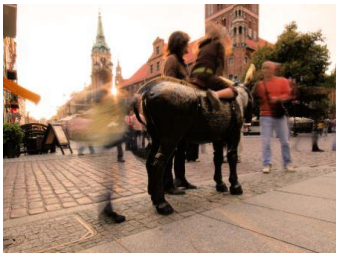
Bardzo ładny rynek jest okolony zabytkowymi kamieniczkami, przy których przycupnęły ogródki gastronomiczne, umożliwiające turyście konsumpcję oraz odpoczynek. Największym po ratuszu jest gmach, który zajmuje centralną część południowej pierzei rynku – Dwór Artusa. Budynek został zbudowany w XIX w. na trzech parcelach. Na jednej z nich stał pierwotny, gotycki Dwór Artusa, którego początki datuje się na 1311 rok. W XVII wieku fasada ówczesnego Dworu Artusa została pokryta pięknymi malowidłami. Przedstawiały one portrety królów polskich, herby Polski i Prus Królewskich. Dwór był siedziba Bractwa św. Jerzego, do którego należał bogaty patrycjat toruński. W dniu 19 października 1466 roku w Wielkiej Sali Dworu Artusa król Polski Kazimierz Jagiellończyk zawarł z wielkim mistrzem krzyżackim Ludwikiem von Erlichshausen II pokój toruński. W 1802 roku gotycki

Dwór Artusa rozebrano a w jego miejscu w 1829 roku zbudowano teatr miejski. Po rozbiórce tego ostatniego, w latach 1889 – 1891 wzniesiono nowy reprezentacyjny Dwór Artusa, który jest obecnie siedzibą Centrum Kultury „Dwór Artusa" oraz Toruńskiej Orkiestry Symfonicznej.

Przy południowo – wschodnim narożniku ratusza stoi pomnik Mikołaja Kopernika z 1853 roku wykonany przez rzeźbiarza Fryderyka Tiecka z Berlina. Kopernik w naturalnej wielkości przedstawiony jest w pozycji stojącej, w ręce trzyma astrolabium. Na cokole pomnika wyryty jest łaciński tekst, który tłumaczony na język polski brzmi: „Mikołaj Kopernik, torunianin, ruszył ziemię, zatrzymał słońce i niebo". Przy rogu ul. Żeglarskiej i Szerokiej stoi sympatycznie wyglądający, naturalnej wielkości osiołek, chętnie wykorzystywany przez turystów do zdjęć. Osiołek upamiętnia XVII – wieczne narzędzie kary dla niezdyscyplinowanych strażników miejskich, których sadzano na ośle – pręgierzu, który dodatkowo posiadał ostry grzbiet wykończony blachą. Zaiste kara była okrutna, uwzględniając dodatkową okoliczność obciążenia nóg delikwenta. Na narożniku ul. Chełmińskiej i rynku można spokojnie podejść i pogłaskać pieska Filusia, który w pyszczku trzyma melonik swojego pana – prof. Filutka. Obok wsparty jest nieodłączny parasol profesora. Jest to kompozycja wykonana przez toruńskiego rzeźbiarza Zbigniewa Mikielewicza, odsłonięta w 2005 roku. Kompozycja upamiętnia 87 rocznicę urodzin Zbigniewa Lengrena, twórcy komiksowej historii prof. Filutka drukowanej w „Przekroju". W tym miejscu znajduje się kompozycja upamiętniająca Lengrena. W pierzei wschodniej zwracająca na siebie uwagę kamienica „ Pod Gwiazdą" z oryginalną barokową fasadą. Kamienica pierwotnie gotycka, została przebudowana w 1697 roku w duchu baroku. W 1495 roku należała do Filipa Buonaccorsi, zwanego Kallimachem. We wielkiej sieni znajdują się: rzeźba bogini Minerwy oraz dekoracyjna klatka schodowa prowadząca od parteru do 2 piętra, której trzon wykonano z jednego pnia dębu. Przy klatce schodowej lew, trzymający tarczę z datą przebudowy kamienicy. W latach 60 – tych XX wieku, kamienicę odrestaurowano i umieszczono w jej wnętrzach Oddział Sztuki Dalekiego Wschodu Muzeum Okręgowego w Toruniu. W pierzei północnej hotel „Pod Trzema Koronami". Jego nazwa pochodzi od trzech koronowanych głów, które tam przebywały, byli to: królowa Marysieńka, król August II oraz car Piotr Wielki. Kamienica kilkakrotnie była przebudowywana.

Przy wychodzącej z rynku ul. Marii Panny kolejna monumentalna budowla sakralna. Kościół Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny zbudowali franciszkanie w latach 1343 – 1370, wykorzystując mury wcześniejszej świątyni. Najstarsza część kościoła pochodzi z końca XIII wieku i jest to północna ściana prezbiterium i zakrystii. Kościół nie posiada wyniosłej wieży, tylko sygnaturki. Reguła franciszkańska nie dopuszczała możliwości budowy wież kościelnych, ponieważ świadczyły one o bogactwie i pysze. Kościół jest budowlą ceglaną, o architekturze gotyckiej. Kościół halowy, posiada trzy nawy o równej wysokości 27 metrów i jest orientowany. W prezbiterium i nawach znajduje się wiele epitafiów rodzin z patrycjatu toruńskiego: von der Linde, Mochingerów i Strobandów. Na szczególną uwagę zasługuje piękny prospekt organowy z 1607 roku, jeden z najstarszych w kraju, a także malowidła z XIV wieku i dębowe stalle z przełomu XIV i XV wieku. Z lewej strony prezbiterium znajduje się dobudowane w latach 1636 – 1637 mauzoleum królewny Anny Wazówny, zmarłej w 1625 roku. W zachodniej pierzei rynku od lewej wznosi się poewangelicki kościół św. Ducha, zbudowany w latach 1752 – 1756 według projektu Efraima Schrögera. Wieżę o wysokości 64 metrów dobudowano do kościoła dopiero w latach 1897 – 1899 z powodu dotychczasowego zakazu królewskiego.W trakcie pożaru świątyni w 1989 roku, spłonęła większość wyposażenia.

Vis – a – vis kościoła przy ratuszu ustawiona jest mała fontanna z rzeźbą Flisaka. Jest symbolem związku Torunia z Wisłą. Rzeźbę Flisaka odsłonięto w dniu 28 czerwca 1914 roku, pierwotnie na dziedzińcu Ratusza Staromiejskiego. Wykonana została przez rzeźbiarza Georga Wolfa z Berlina. Z flisakiem związana jest legenda, według której ... miasto i jego mieszkańców przez trzy tygodnie dręczyła i niepokoiła plaga żab. Zakochany w córce burmistrza flisak krakowski Iwo złożył burmistrzowi miasta ofertę wyprowadzenia ich z miasta. W nagrodę miał otrzymać rękę ukochanej. Flisak zagrał na swych skrzypkach tak pięknie, że zauroczone żaby podążyły za nim. Flisak wywiązał się ze zobowiązania i otrzymał w zamian – rękę pięknej burmistrzanki. Tu kończymy naszą historyczną podróż po Toruniu.

Zobacz film promocyjny Torunia zrealizowany w końcu 2009 r. przez Łukasza Karwowskiego, na zlecenie Urzędu Miasta Torunia. Muzykę skomponował Piotr Komorowski.

Autor: H. Miłoszewski

Zobacz także:

www.torun.pl [16]

www.it.torun.pl [17]